

HELEN FIELD SOVÁ

LÉČEBNA

THRILLER

☰ KNIHA ZLIN

Léčebna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Helen Fieldsová

Léčebna – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LÉČEBNA

HELEN FIELD SOVÁ

LÉČEBNA

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

≡ KNIHA ZLIN

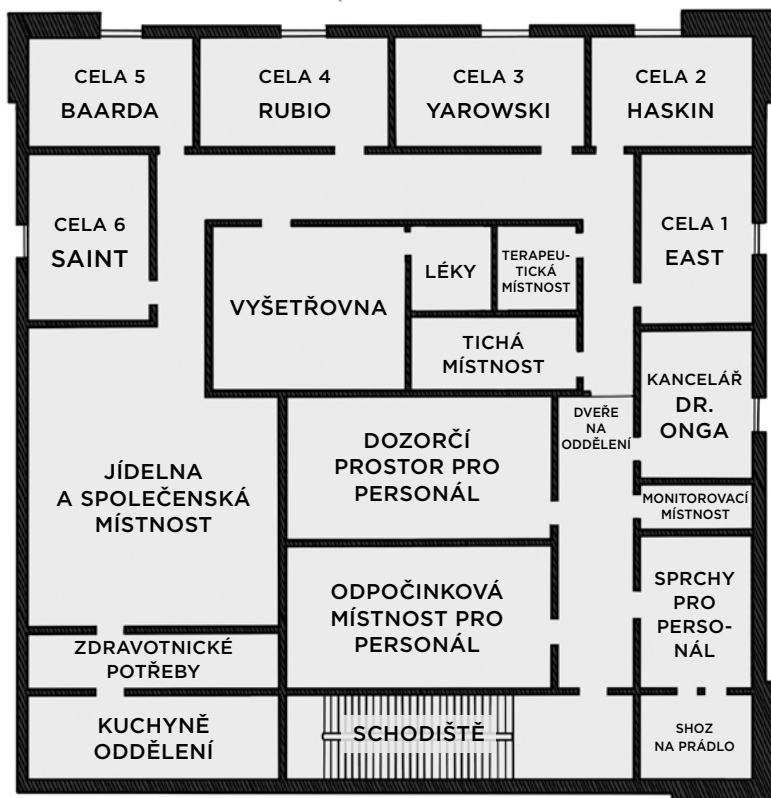
Pro Grace, Marthu a Esther

Díky za občasné zapůjčení vaší maminky

LÉČEBNA

HRÁZ

JEZERO

HORY

KAPITOLA

PRVNÍ

PONDĚLÍ

Mrtví často představují zajímavější společnost než živí. Takovou alespoň měla Connie zkušenost. Svůj příběh vyprávějí prostě, bez úskoků nebo přehánění, a na oplátku toho chtějí jen velmi málo. Spravedlnost, pochopitelně, a snad i uchránit ostatní podobného osudu, jež stihl je, ačkoliv toto konkrétní tělo bude mít na Connie oprávněně větší nároky.

Doktorka Connie Woolwineová vzala mrtvolu pevně za ruku. Zaživa by si nejspíš bývaly rozuměly, sblížila by je sdílená láska k medicíně a pomáhání lidem v případech, jež jsou považovány za beznadějně. Takto je spojovalo jen dítě, které žena na stole ještě těsně před smrtí nosila pod srdcem a které měla Connie najít.

„Kdo ti ji vzal, Taro?“ zeptala se Connie. „Kdo mohl být tak krutý?“ Prsty navlečenými v rukavici pohladila mrtvou ženu po obdivuhodně hedvábných vlasech, v nichž stále sem tam držela pérka, ačkoliv drdol se jí při potyčce uvolnil. „Nebude ti vadit, když se podívám, co ti provedli? Budu opatrná. Můžeš mi věřit.“

Connie chvíličku počkala, než prostěradlo zakrývající tělo zdravotní sestry Tary Cameronové kousek poodhrnula. Připomnělo jí to jednu dětskou skupinovou hru. Každý hráč dostal papír a tužku. Jeden nakreslil chodidla, přeložil papír a poslal ho dál, další nakreslil nohy, přeložil papír a tak dále, až vytvořili celou postavu, kterou v její legračně směšné celistvosti

odhalili až po rozložení papíru. Obraz vraždy, jež odkryla nyní, však vůbec k smíchu nebyl. Connie nechala jednotlivá zranění odvyprávět svůj příběh.

Tvář měla Tara relativně netknutou, pokud se nepočítala řasenka, jež jí v černých potocích smutku stekla z očí a přes oba spánky do vlasů. Mladá žena ležela na zádech, když umírala, a většinu toho času byla při vědomí, takže mohla oplakávat ztrátu svého dítěte i svůj blížící se konec. Měla dostatek lékařských znalostí na to, aby věděla, že to, co se jí děje, nemůže přežít.

Netrénované oko mohlo takřka neviditelné červené skvrny u koutků úst mylně pokládat za šmouhy od rtěnky.

„To ten člověk udělal nejdřív? Dal ti roubík?“ zeptala se jí Connie a nehtem přejela přes drobné oděrky, jež ženě materiál na tvářích zanechal. „Určitě to musel udělat, jinak bys volala o pomoc.“

Levý ušní lalůček jí zdobila tmavá pecička. Connie přes ni přejela palcem a hlavou jí problesklo, kdo Taře náušnice dal a kdy. Jak se rukavice otřela o povrch šperku, zjistila, že jde o diamant potřísněný krví. V pravém uchu žádná pecička nebyla, což mohlo mít řadu různých vysvětlení, ale Connie takřka viděla, jak jí někdo roubík strhl tak, že s sebou vzal i náušnici, kterou vyvlékl z pužetky.

Přesunula se ke krku a ramenům. Po straně Tařina krku se jasně vyjímalý dvě kulaté krvavé skvrny, chvíle uvízlá v čase, kdy dotyčná osoba zkoušela, zda jí nahmatá pulz. Connie předem věděla, že v krvi žádné otisky prstů nenajdou. Ať už to zvěrstvo spáchal kdokoliv, měl rukavice. Nic neponechal náhodě. Tělo před ní leželo jen díky nepředvídatelné drobnosti.

Ženina ramena, nezraněná a nijak nepoškozená, toho vypovídala o Tařině životě spoustu. Ve třiceti letech měla zdravou barvu pleti a pevnou pokožku bez poskvrnky. Uzoučké bílé proužky táhnoucí se od ramen k nadržům svědčily o dovolené někde v teple. Opalování si užívala, ráda vystavovala tělo

slunečním paprskům. Dovolena byla obdobím plným naděje. Dobou, kdy člověk věří, že má dost času si prostě užívat, na chvíli hodit všechno za hlavu a popustit uzdu lehkovážnosti. Connie uvažovala, co by Tara s tím volnem udělala, kdyby věděla, co pro ni má osud přichystaného. Strávila by ho s rodinou nebo si dala všechno do pořádku? Napsala by pro své blízké dopisy, aby jim pomohla vyrovnat se s temnotou, která je měla pohltnout?

Odhrnula prostěradlo o další kus. Prsy, jež se začaly nalévat mateřským mlékem, zůstaly bez poranění. Byly pokropené droboučkými zaschlými kapičkami krve, která černala a vytvořila na ženině hebké pokožce drsný povrch. Paže nesly po stranách stopy krutých prstů, jež je svíraly dostatečně silně na to, aby na kůži zanechaly modřiny; upomínky muže, který ji drapl a nemilosrdně držel. Stopy palců na vnitřní straně paží a prstů na té vnější značily, že se Tara dívala dotyčným do tváře a věděla, kdo ji zabije. Musel mít obličej tak blízko, jako se k ní teď skláněla Connie.

Téměř určitě na těle nějaké stopy naleznou. DNA z kožních buněk, kapky potu či sliny, k jejichž přenosu došlo při útoku. Technologický pokrok udělal z každého těla forenzní mapu, na níž se dají odkrýt cestičky doteků, polibků, úderů a odřenin. Jeden velký chemický mejdan. Kéž by na tyto objevy byl čas.

Ale nebyl. Connie mrkla na nástěnné hodiny, které na krémových obkladačkách neodbytně odtikávaly, a přiměla se zrychlit tempo. Nemohla si dovolit promarnit být jen minuty. Odhrnula prostěradlo o další kus. Předloktí a ruce, hrudní koš, spodní část trupu. Obrnila se. Čím níže klouzala očima, tím krvavější podívaná se jí naskýtala. Tam, kde se Taře předtím vzdouvalo kulaté břicho, nyní ležely jen vytahané, shrnuté cary kůže, jak náhle zmizelo to, přes co se vypínalo. Nikdo ji ale nezbil. Žádná taková zranění tělo neneslo. V tomto případě šlo o něco mnohem horšího.

Vespod Tařiny břišní dutiny někdo provedl zhruba osmnácticentimetrový řez takové hloubky, aby rozevřel kůži a dostal se ke svalstvu. Drobné pravidelné oděrky kolem jeho okraje svědčily o užití svorek, které držely kůži odhrnutou a usnadňovaly přístup dovnitř. Potom už dotyčný či dotyčná vedli řezy po vrstvách, dokud se nedostali k děloze. A tam končila hlavní část příběhu. Šlo skutečně jen o část, ale nejzásadnější.

Tařina tělesná schránka skončila zohavená a dítě neznámo kde. Tělo, jenž po třicet šest týdnů představovalo pro plod, který se zvolna připravoval na svět venku, idylický domov a zároveň dopravní prostředek, někdo vydrancoval a zpustošil. Ani v nejmenším se nejednalo o profesionální práci, ale také se nedalo říct, že by to byla vyloženě fušeřina. Někdo se na zákrok zjevně připravil. Taková příprava by mu ve škole nejspíš vynesla dvojku za očívidnou snahu, ale dalšího půl stupně dolů za kvalitu výsledného provedení, což ovšem dotyčnému či dotyčné nijak nezabránilo císařský řez bez souhlasu rodičky provést.

Policie to označila za únos nenarozeného dítěte, což Connie považovala za patrně nejohavnější trestný čin vůbec. A to už bylo co říct, vzhledem k tomu, jak vysoko měla po všech svých profesních zkušenostech nastavenou laťku. Zároveň šlo i o vraždu, ale ta nebyla útočnickovým primárním cílem.

Mrtvola pro tu osobu nepředstavovala nic víc než jen vedlejší škodu.

Zašit Taře rány se nikdo neobtěžoval. Zatímco pachatel či pachatelka dítě připravovali k přesunu z budovy, jeho matka vykřvácela. Nemohla křičet ani se hýbat, zápěstí měla připoutaná, ale přesto byla dostatečně při vědomí na to, aby sledovala, jak ji okrádají o to nejcennější, co na světě měla.

Connie jemně položila na ránu ruku, jako kdyby chtěla vrátit čas, byla téměř v pokušení popadnout okraje rozříznuté kůže a tu obrovskou ránu zavřít. Jako kdyby jejím zakrytím mohla navrátit dítě zpátky do těla jeho milující matky.

Ruce měla Tara napuchlé. Operace, jak by to nazval jen někdo s velmi chorou myslí, si nějaký čas vyžádala. Connie prohmatala centimetr po centimetru Tařinu levou paži, aby opatrně zkontrolovala kosti uvnitř. Jednoznačný soud přinese až celková pitva s rentgenovými snímky, ale Connie si byla jistá, že pod karmínovými modřinami na pokožce cítí zlomeniny. To, o čem vypovídaly, ještě dále doplňovaly ženiny nehty, stržené nebo polámané, krvavé a černající.

„Bojovala jsi, seč to šlo,“ konejšila ji Connie. „Pro svoje dítě jsi udělala všechno, co bylo v tvých silách, doufám, že to víš. Některé boje se prostě vyhrát nedají. Ten, kdo tě napadl, se na to dobře připravil.“ Pohladila mrtvolu po ruce stejně, jako jí ruku vždycky hladila její vlastní babička, kdykoliv potřebovala utěšit. Když měl člověk štěstí, naučil se milovat v raném věku a ta schopnost mu zůstala celý život, nebo mu nadsmrti unikala. Connie uvažovala, co v těch prvních zranitelných a nejistých hodinách svého života vidí Tařina holčička a co se učí o světě kolem. Pravděpodobně nic hezkého.

Ve spodní části těla už nic nového neobjevila. Nohy měla Tara trochu pohmožděné, a platilo to zvláště o kotnících, za které byla očividně také připoutaná. Její tělo ještě nedospělo do fáze, kdy ve velké míře dojde k posmrtné změně zbarvení, již přinesou následující dny, což dokládalo, jak brzy po nálezu těla přivolali na místo Connie. Říct, že šlo o čas, dostatečně nevyjadřovalo naléhavost situace.

Dveře márnice zaskřípaly, zadřely se, otřásly se ranou, která na nich přistála, a nakonec povolily. Celá léta se sotva používaly a pro skelet budovy by evidentně bylo lepší, aby ten prostor zůstal uzavřený, ale nebylo zbylí.

„Doktorko Woolwineová, jmenuji se Kenneth Le Fay. Chtěl jsem se zeptat, jestli už jste skončila?“ zeptal se.

„Skoro ano,“ odpověděla.

„Takže... na jak dlouho to ještě vidíte? Já jen, že u mě v kanceláři čeká rodina. Nevím, zda se k vám ta informace dostala,

ale pediatrička, s níž konzultujeme, je toho názoru, že po tak násilném vynětí z dělohy dítě nemůže přežít déle než sedm dní, a od té chvíle už uběhl více než den.“

„S takovým časovým horizontem jsem počítala,“ odvětila. „Pak už stejně veškeré stopy vychladnou.“

„Tělo bude nutné přesunout, nenápadně, ale brzy. Už je to zařizováno.“ Hlas mu z hrdla vycházel ostře, připomínal jí zvuk, který vzniká při tření zadních nohou hmyzu. Pohled Le Faye se na chvíli zastavil na jejích prstech, v nichž držela ruku mrtvé ženy. Zaskočilo ho to natolik, že nedokázal potlačit odpor, jež se mu objevil ve tváři.

„Moje metody se můžou zdát neobvyklé,“ pronesla Connie. „Ale profilování je založené na vztazích, jak mezi fakty případu, tak mezi mnou a jednotlivými zúčastněnými. Všechno mi to pomáhá dobrat se výsledku.“

„Varovali mě, že občas býváte trochu...“ Zjevně nedokázal najít to správné slovo, jakým by danou větu dokončil.

„Nelamte si tím hlavu, pane řediteli. Hned budu hotová.“ Opřel se do dveří, aby se otevřely ještě více, a nataženou rukou ji vyzval k odchodu. Ani se nepohnula. „Ocenila bych soukromí.“

Povzdech si, ale nechal ji tam bez dalších protestů. Connie mu nic nezazlívala. Kenneth Le Fay šéfoval vytížené psychiatrické léčebně pro pacienty vyžadující vysoký stupeň ostrahy. Za jeho vedení to nebylo první úmrtí a nebude ani poslední, ale určitě se stane příčinou většiny jeho bezesných nocí.

„Musím jít,“ řekla Connie Taře a postupně po částech zase ženino studené tělo zakryla. „Udělám, co bude v mých silách. Nic neslibuju – to by ode mě nebylo fér –, ale začnu hned a dám do toho sakra všechno. Upřímně věřím tomu, že tvoje děťátko je stále naživu. Strašlivě mě mrzí, co se ti stalo.“

Ještě jednou pohládila Taru po vlasech a sklonila se nad jejím čelem, v pokušení tu hladkou pokožku políbit a popřát ubohé mladé ženě lehčí věčný spánek. Pouze nevyhnutelný přenos DNA jí v takové lehkovážnosti zabránil.

„Stavím se za tebou, až bude po všem a budu moct pobýt déle. Neztrácej naději.“

Vrtulník, který těsně před prohlídkou Tařina těla dopravil Connie na místo, musel proletět několik klikaticích se údolí podél řek a plašil přitom jeleny a kozy, jež je míjely, zatímco Connie si soustředěně pročítala složku a dělala si v duchu poznámky. Začala analyzovat pochody mysli schopné takové zrůdnosti. Vrtulníkem mezitím sem tam otrásla turbulence. Pilot od vzletu promluvil jen proto, aby jí udělil standardní bezpečnostní pokyny, a Connie byla za ten prostor urovnat si myšlenky vděčná. Nakonec jí poklepal po paži a ukázal do dálky, zatímco visle stoupali, aby se dostali přes obrovskou hráz přehrady.

„No teda, to je...“ Connie se nedostávalo toho správného slova. Děsivé, úžasné, ohromující, otřesné. Podivně majestátní. Některým by ten pohled dokonce připadal nádherný.

Pod nimi se rozkládala pouze rovná vodní hladina, která odrážela nespočet odstínů šedé oblohy. V dálce zahalovala oblaka vrcholky stromů. Mezi tím se vypínala urážka přírody, ačkoliv v mnoha ohledech do té nelítostné krajiny vlastně dokonale zapadala. Sestávala ze tří hranatých věží, z nichž nejvyšší stála uprostřed, a všechno ostatní se vedle ní zdálo nepatrné.

„Oněměla jste, co? To všichni, když to vidí poprvé. Já jsem rád, že tady vždycky jen někoho vyložím nebo naložím a letím zase pryč. Tohle místo mi nahání hrůzu.“

Connie se dočetla, že stavba vznikla jako pevnost, jejíž věže se tyčily na úpatí hor a byly propojené nižšími konstrukcemi, takže celá působila rozlehle, jako by tam mramor vyrostl sám od sebe a do různé výšky podobně jako pohoří za ním.

Do pevnosti se zhruba před sty lety nastěhovala Léčebna Charlese Horácia Parryho pro rehabilitaci pachatelů trestných činů spáchaných v nepřičetnosti. Tento směšně dlouhý název brzy zkrátily na jednoduchou Léčebnu, kterou si obecně

povědomí rychle spojilo s šílenci a sériovými vrahy a s pokusy je uvnitř jejich nechvalně proslulých zdí zkrotit a udělat ze lvů beránky. Bedlam, Topeka, Broadmoor, Rampton – a Léčebna. Názvy těch míst se šeptaly s vykulenýma očima a byly předmětem nekonečných spekulací po celém světě.

Před hranatými věžemi stála zeď zakončená hroty, která je chránila před nebezpečím jak směřujícím dovnitř, tak ven. Za areálem se kolem hrozivě se svažujících horských úbočí táhla silnice, která představovala příjezdovou cestu pro personál, zásobování, vozidla údržby i nové pacienty. Zpátky po ní příliš mnoho pacientů neodjelo. Říkalo se, že z Léčebny se nedostane živá duše. Nikdo nepředpokládal, že je možné tamní chovance a chovankyně uzdravit dostatečně na to, aby se mohli navrátit do fungující společnosti. V zařízení bydleli do konce života, ať už byl jakkoliv daleko.

Jak prolétali nad areálem k symbolu kříže označujícímu místo přistání, Connie si všimla parkoviště pro zaměstnance vepředu u hlavního vchodu, zásobovacího dvora po straně věže 1 a samostatně stojící spalovny odpadu vedle věže 3, což spolu s helipadem dávalo dohromady čtyři cesty, jak z Léčebny odstranit tělo, ať už by šlo o někoho živého, nebo mrtvolu. Jediné viditelné strážní stanoviště se nacházelo u výjezdu ze zásobovacího dvora, takže mimo vnitřní prostory byl pohyb zaměstnanců založený na důvěře.

Samotné věže z šedivých cihel, z nichž prostřední byla nejvyšší, se zvedaly tak vysoko k nebi, že od pokusu o útěk odradily i toho nejzoufalejšího pacienta. Pád jako takový by stačil, ale okna byla zamřížovaná a výhled se postaral o to, aby si většina lidí nechala na úvahy o nepovoleném výletě ven zajít chuť. Na jedné straně riziko utonutí a na druhé nebezpečí pádu a vystavení se žívlům. V chladnějších měsících v jakémkoliv směru podchlazení, dokud by dotyčný nesehnal odvoz. Nicméně až by se dříve či později nevyhnutelně spustil poplach, dal by se provinilec vzhledem k hustotě tamní dopravy snadno najít.

Pokud by dotyčnému ovšem nepomáhal někdo uvnitř, jak se bezpochyby stalo v případě Tařiny vraždy.

Zainteresovaná strana oslovila někoho z personálu a buď toho člověka podplatila, nebo vydírala, aby nechal dveře odemčené a propašoval novorozence ven. Musel to být zaměstnanec, kterému byl na oddělení svěřen přístup ke klíčům a kódům a který v sobě choval takovou lhostejnost k lidskému životu, že dokázal přistoupit i na ta nejhorší zvěrstva.

Možné bylo cokoliv.

Kdysi si to Connie nemyslela a upřímně věřila, že existuje hranice toho, co je člověk schopný druhé lidské bytosti udělat, ale to bylo skutečně hluboko v minulosti, než začala spolupracovat s policejními orgány po celém světě na profilování pachatelů. Než vystudovala psychologii a získala specializaci forenzní psychologičky. Kdysi dávno, kdy ji samotnou zavřeli do léčebny, jež vypadala o dost atraktivněji (a byla mnohem nákladnější) než tato, ale ve všech zásadních ohledech byla naprosto stejná jako zařízení, v němž právě stála. Věděla lépe než kdokoliv jiný, že v každém člověku dřímá dobro i zlo, respektive potenciál pro ně, energie, která jen čeká na to, až se díky tomu správnému katalyzátoru aktivuje a uvede do pohybu. Že se nikomu nedá absolutně věřit. Že podstatou lidskosti je ukrývat nejtemnější touhy za fasádou normalnosti a každodennosti. Někteří lidé to dokázali držet v sobě a ovládat, jiní ne.

A právě to zvláštní pochopení doktorčky Connie Woolwineové pro lidskou povahu byl důvod, proč ji do Léčebny povolali. Ze stejného důvodu musela, byť s těžkým srdcem, odložit zpáteční cestu domů, kde plánovala být oporou matce, zatímco otec jel do nemocnice na angiografii. Ze stejného důvodu zrušila první rande po tak dlouhé době, že si ani nedokázala vzpomenout, kdy o ni nějaký muž projevil zájem naposledy. Podle matky od sebe „všechny odháněla“. Kvůli tomu také ostatně přestala vybírat destinace pro dovolenou – ani Bora

Bora, ani Austrálie a Marrákeš jí nikam neutečou. Smyslem její existence se stala práce. *Dost možná*, zašeptal hlas v nejtemnějších hlubinách jejího mozku, *je to ta jediná věc, pro kterou žiješ.*

V tuto chvíli však všechno viselo na její expertize a přirozené schopnosti číst v lidech. Jediné, co stálo mezi ní a nalezením Tařina dítěte, bylo psychiatrické oddělení plné usvědčených sériových vrahů a psychopatů.

KAPITOLA

DRUHÁ

PONDĚLÍ

Connie vešla do kanceláře na samém konci administrativního křídla budovy, aniž by se obtěžovala zaklepat. Ostraha jednoduše zkontrolovala visačku na šňůrce, kterou měla obmotanou kolem zápěstí, a pustila ji bez problémů dovnitř. Sekretářky a asistenti byli ještě před jejím příchodem pod různými záminkami posláni pryč.

Jakmile vešla do prostorné kanceláře s velkým oknem nabízejícím výhled na horské úpatí za Léčebnou, vyskočili na nohy čtyři lidé. Kenneth Le Fay obešel svůj mohutný psací stůl a šel jí vstříc po obrovském koberci, který se zoufale – a neúspěšně – snažil dodat místnosti nádech útulnosti.

„Doktorko Woolwineová,“ řekl. „Pojďte se k nám připojit.“

Natáhla ruku, aby si s ním potřásla, a když zachytila jeho výraz, uvědomila si, že ji naposledy viděl svírat prsty mladé mrtvé ženy. Prudce se otočil a vrazil si místo toho ruku do kapsy.

„Smrt je zřídka nakažlivá,“ zamumlala, když ho míjela.

Nejmladší ze tří dalších přítomných osob udělal krok dopředu. Byl takřka stejně bledý jako žena, od níž Connie právě přišla.

„Dokážete nám pomoci? Máte ponětí, kdo to udělal nebo jak toho člověka najít?“ vypálil.

„Tohle je Tařin manžel Johannes Cameron,“ představil muže Kenneth Le Fay. „A tohle Keira a Francis Lyleovi, Tařini rodiče.“

„Vynasnažím se pomoci, ale nic nemůžu zaručit. Lhůta pro bezpečné získání dítěte zpět je krátká,“ pronesla Connie.

„Jenom týden,“ přitakal Francis Lyle, „a to za předpokladu, že při narození nedošlo k dalším komplikacím, které mohly naší vnučce potenciálně ublížit.“

„Auroře,“ dodal Johannes. „To jméno vybrala Tara. Rád bych, abychom jí tak říkali.“

Francis Lyle přikývl. „Auroře, ano. Jakmile jsme slyšeli, co se stalo, mluvil jsem s pediatřičkou. Řekla mi, že podle jejích zkušeností nebude nikdo mimo zdravotnické zařízení dostatečně vybavený na to, aby se o ni náležitě postaral. S ohledem na to, že Auroru... vzali naší dceři... moc brzo...“

„Chápu,“ ujistila ho Connie. „Měli bychom předpokládat, že nám ode dneška zbývá pět dní. Můžu vidět tu žádost o výkupné?“

Francis Lyle zvedl z okraje ředitelova stolu list papíru a podal jí ho. „Poslali ho přes mého účetního, který je zároveň naším blízkým rodinným přítelem.“

Connie text přečetla nahlas.

„Zvolte proces tzv. dávkování a v několika transakcích nakupte kryptomince cratercoin. Přesuňte je do digitální penženky podle přiloženého návodu. Po přijetí peněz pošleme polohu dítěte.“

„Kryptoměna. Chytré. Ta se téměř nedá vysledovat,“ podotkla Connie. „Zaplatíte?“

„Policie radila nedělat to. Podle nich není po uhrazení výkupného o nic pravděpodobnější, že unesenou osobu vydají,“ odpověděl Le Fay.

„Zaplatíme,“ prohlásil vzápětí Francis Lyle tónem, jenž nepřipouštěl odpor.

„A dohlédne policie na převod té kryptoměny? Peníze, respektive v tomhle případě jejich ekvivalent, bude potřeba monitorovat.“

„Policie souhlasila, že bude spolupracovat s mým účetním,

ten bude nákup a převod zařizovat. Digitální peněženku už máme vytvořenou. Můžu vás ujistit, že z naší strany proběhne každý převod včas. Prostředky na to už jsou vyhrazené. Nedáme únoscům záminku, aby malé ublížili.“

„Dobrá,“ řekla Connie. „Vaše rozhodnutí chápu. Ale jedná se o zvlášť riskantní situaci. Nezlobte se, že teď budu velmi přímočará, ale dostali jste nějaký důkaz o tom, že je Aurora naživu?“

„K e-mailu bylo přiložené video. Udělali jsme z něj snímek. Tady.“ Francis Lyle jí podal druhý list papíru.

Holčička měla pevně zavřené oči. Byla zabalená v obyčejném bílém ručníku, z něž jí vykukoval jen droboučký obličej a paže. Mohl to být jakýkoliv nahodile vybraný novorozenec, kdyby v rohu snímku nebyla vidět část tváře, která nepochybně patřila Taře Cameronové.

„Hledá policie odesílatele toho e-mailu?“

„Bylo nám řečeno, že ho poslali přes nějaký router, co se postaral o anonymitu odesílatele,“ začal vysvětlovat Johannes. „Funguje to tak, že e-mail přeletí od odeslání po doručení z jedné strany světa na druhou tolikrát, že na vysledování odesílatele není žádná naděje.“

„A byli jste schopní únosce informovat o tom, že e-mail dorazil a že máte v úmyslu zaplatit?“ vyptávala se dál Connie.

„Ano,“ potvrdil Johannes. „Vyžádali jsme si denně nové video s doloženým datem.“

„Dobře. Přepošlete mi je, jestli můžu poprosit. Potřebuju vidět všechno, co vidí policie. Mohla by se tam objevit nějaká drobnost, o níž vím díky informacím tady, ale policie si neuvědomí, že je relevantní.“ Connie papíry vrátila.

„Chci ji vidět!“ vykřikla Keira Lyleová. Oči všech přítomných se na ni otočily. „Chci vidět svoji holčičku. Teď hned. Nechci dál čekat. Potřebuje mě.“

Francis Lyle si povzdechl a natáhl k manželce ruku, ale ta před ním couvla.

„Drahoušku, všichni se shodli na tom, jak se musí postupovat. Budeme moct za Tarou zajít, až ji odsud odvezou.“

„Ona u ní byla!“ Tařina matka ukázala třesoucím se prstem na Connie. „Přiletěla vrtulníkem a namířila si to rovnou za naší dcerou. Tohle je šílené. Měli bychom sem prostě pustit policii, aby tady všechny do jednoho pozatýkala a našla mezi nimi jejího vraha.“

„Prioritou musí být to, abychom získali zpátky Auroru,“ trval na svém Francis. „Policie si myslí, že když to uspěchají, únosce může zpanikařit a zabít ji nebo ji prostě nechat někde zemřít.“

„Naši pacienti nikam neutečou,“ ozval se Kenneth Le Fay. „A kdyby tento týden nečekaně odešel kdokoliv z personálu, potvrdil by tím svoji účast na tom činu. Potřebujeme informace zevnitř. Ty nám pomůže získat doktorka Woolwineová.“

„Ale vždyť je mrtvá! Moje holčička je mrtvá. *Moje* dcera. Proč mě nikdo z vás neslyší?“

Connie prošla mezi těmi dvěma muži, které ochromovala potřeba najít unesené dítě a kteří byli příliš v šoku na to, aby mohli utěšit svoji ženu a tchyni. Vzala Keiru Lyleovou za ruce a pevně je sevřela, takže vstoupila do neviditelného kruhu ženina osobního prostoru a upoutala na sebe veškerou její pozornost.

„Tara chce, abychom našli její dítě,“ pověděla jí Connie. „Musíte být pro ni ještě chvíli silná, abychom mohli Auroře pomoci.“

Keira Lyleová se rozeškala.

„Šla jsem za ní ze dvou důvodů. Jedním bylo, abych se na vlastní oči podívala, co se vaší dceři stalo, když mám najít jejího vraha či vrahy. Nechci, abyste za ní teď šli taky, a soudě podle pouta, které vás s dcerou zjevně pojilo, už teď vím, že ani Tara by si nepřála, abyste ji takhle viděli.“

„Já to nedokážu.“ Keira svěsila hlavu, z tváří jí stékaly těžké slzy a dopadaly na jejich spojené ruce. „Prosím. Najděte nějaký jiný způsob, prosím. Musím svoje dítě obejmout.“

„Já vím,“ ujistila ji Connie. „Ale tím druhým důvodem, proč jsem za ní šla, bylo, abych zjistila, co nám Tara chce sdělit.“

„Přestaňte, prosím. Už nechci nic slyšet.“

Connie jemně zatřásla ženínými rukama. „Vaše dcera se s lidmi, co jí to udělali, neuvěřitelně bila. Rvala se urputně, i když věděla, že už si život zachránit nemůže. Ale ze všech sil se snažila zachránit vaši vnučku. Někdo jiný by byl paralyzovaný strachem nebo bolestí. Nechal by se ochromit hrůzností toho, co se mu dělo. Tara ale ne. Podle mě byla naprosto výjimečná. A ze zkušenosti vím, že většina výjimečných žen má výjimečné matky. Pomůžete jí, když to potřebuje nejvíc, paní Lyleová? Mohla byste se ještě jednou zhluboka nadechnout, zatnout zuby a obrnit se, abychom dosáhli toho, co si Tara přála? Abychom dostali Auroru do bezpečí?“

Štkání pomalu ustávalo. Keira Lyleová se stále celá klepala, ale přinutila se zvednout hlavu.

„Tak hrozně moc to bolí. Nepřežiju to,“ zašeptala zdrceně.

„Větší naději na přežití vám dodá to, když budete držet v náručí svoji vnučku,“ utěšovala ji Connie. „Slíbila jsem Taře, že se o to pokusíme.“

„Vy jste... Mluvila jste na ni?“ Poprvé jí stiskla ruce i ona.

„Ano, mluvila. Držela jsem ji za ruku jako teď vás. Uhladila jsem jí vlasy, jako jste to musela tisíckrát udělat i vy. Pověděla jsem jí, že nepolevím, dokud nenajdu ty, kdo jí ublížili.“ Z Keiríných úst vyšlo další zanaříkání. „Řeknete mi, jaká byla? Cokoliv, co vás napadne. Pomůže mi to. Pojdme si na to sednout.“

Dovedla Keiru k malé pohovce u krbu a posadila se vedle ní, ale ruce jí nepustila, aby se dál vzájemně dotýkaly.

„Tolikrát jsem ji prosila, ať tady nepracuje,“ spustila Keira. „Nedokázala jsem snést pomyšlení, že je tu zavřená s těmi lidmi. Nejhorší je, že jsem asi čekala, až se něco stane... Já... Chtěla jsem, aby se ukázalo, že mám pravdu, a aby mi přišla říct, že odsud odchází.“

„Samozřejmě že ano,“ konejšila ji Connie. „Která matka by chtěla vidět dceru pracovat s tak nebezpečnými a nemocnými jedinci? Snažila jste se ji ochránit.“

„Ale mám pocit, že jsem možná –“ Náhle se odmlčela s ústy dokořán, jak ji přepadl děs.

„Nijak jste to nepřivolala,“ zarazila ji rovnou Connie. „Neteověřela jste dveře do světa, kde mohlo dojít k tomuhle. To není možné. Mozek se vás snaží přesvědčit o vlastní odpovědnosti. Skoro všechny rodiče, kteří ztratí dítě, postihne komplex mylné viny. Až bude po všem, můžu vám pomoci se s tím vyrovnat, ale zatím mi musíte věřit a dát na mě, když vám říkám, abyste držela svoje strašáky na uzdě. Využijí zármutek proti vám. A teď bych ráda slyšela o tom, jaká byla Tara osobnost. Jaké měla vlastnosti.“

„Byla přesvědčená, že tu mění věci k lepšímu,“ promluvil Johannes Cameron, jenž stál před velkým oknem otočený ke všem v místnosti zády. „Proto nechtěla odejít. Nebyla jsi jediná, kdo ji k tomu neustále přemlouval, Keiro. Pokoušel jsem se ji přimět, aby mi slíbila, že po narození malé se sem už nevrátí.“

„Byla dost chytrá na to, aby se z ní stala doktorka,“ pokračovala Keira. „Studovala na těch nejlepších školách, vždycky dřela a měla skvělý prospěch. Když se rozhodla být zdravotní sestrou, řekla jsem jí, že mrhá svojí inteligencí, ale nechtěla dělat nic jiného. Jen starat se o lidi. Říkala, že sama má život plný výsad a požehnání, a tak jediný možný způsob, jak misky vah trochu vyrovnat, je najít ty nejpotřebnější, nejzavrženější lidi na dně společnosti a pomoci změnit jejich život k lepšímu.“

„A v soukromí? Jaké měla koníčky?“ vyptávala se Connie.

„Vyrábění,“ odpověděl Johannes tiše. „Myslívál jsem si, že jen mrhá časem, ale byl to vlastně takový její způsob, jak se odreagovat od všeho, co tady musela řešit. Když jsme se brali, vlastnoručně vyrobila všechny svatební výslužky pro hosty, a ještě je pro každého zvlášť upravila.“

„To je milé,“ podotkla Connie. „Měla vedle rodiny nějaké blízké přátele? Vedla rušný společenský život?“

„Ano, dokud neotěhotněla. Začala se na dítě připravovat brzy. Ode dne, kdy to zjistila, nedělala nic jiného, než že vybavovala a zdobila dětský pokoj a byla posedlá péčí o svoje zdraví. Dala se na těhotenskou jógu. A začala se častěji vracet domů. Předtím tady mezi směnami zůstávala třeba tři noci v týdnu. Léčebna je tak daleko, že to dávalo smysl, a já jsem byl navíc často pracovně pryč.“

V místnosti se rozhostilo rozpačité ticho.

„Měl jsem ji lépe ochránit,“ pokračoval Johannes. Pronesl to tiše, ale naprosto z těch slov křičelo, jak se za to nenávidí.

„Před její kariérou? Před jejím právem dělat vlastní rozhodnutí? Před tím od vás vaše žena ochránit nechtěla,“ ujistila ho Connie.

Pevná linka Kennetha Le Faye tlumeně zadrnčela. Rázně přešel ke stolu, zvedl sluchátko, něco vyťukal do klávesnice svého notebooku a zase sluchátko položil. Na obrazovce se objevil záběr exteriéru budovy, kde se právě otáčela dodávka prádelny, aby zacouvala do otevírajících se vrat garáže.

„Je tady policie,“ oznámil. „V té dodávce s nimi jede soudní lékař, aby dohlédl na převoz Tařina těla. Policisté mají mapu budovy a v garáži jsme jim nechali jedny klíče. Tu dodávku si půjčili od naší smluvní prádelny, abychom co nejvíce omezili počet lidí, kteří vědí, co se tu děje.“

„Dobře,“ poznamenala Connie. „Lidé zapojení do Tařiny vraždy budou přirozeně očekávat nějaké vyšetřování či zásah a nijak se nevyhneme tomu, že mě budou podezírat, ale to by mi nemělo bránit v tom, abych alespoň vyloučila ostatní. Policie povede souběžně externí vyšetřování, zatímco já budu pracovat uvnitř.“

„Jak dokážete... nezlobte se za to, co teď řeknu, podle policie jste špička ve svém oboru ... ale zdá se to takové vágní. Jak dokážete udělat něčí psychologický profil tak podrobně,

abyste poznala, kdo je vinný a kdo nevinný?“ zeptal se Francis Lyle.

Connie na to byla připravená. Taková otázka měla svoje opodstatnění. Psychologie a její praktická aplikace se v konzumním světě postaveném na technologiích často považovaly za podfuk a i ona sama se většinu toho, co věděla, naučila mimo školu za velmi nezvyklých okolností.

„Psychologické profilování je věda do té míry, že se zakládá na porozumění lidskému chování, sociologii, tomu, jak funguje mozek, a dobré znalosti psychiatrie a kriminologie. Chápu, že navenek to působí spíš jako pouhé hádání. Ale zaručuju vám, že není. Hledáme vzorce, anomálie. Většina lidí o sobě prozrazuje spoustu věcí právě ve chvíli, kdy se ze všech sil snaží něco skrývat. Je pravda, že moje práce většinou zahrnuje odvozování informací z míst činu a obsahu komunikace, porovnávání podobností mezi jednotlivými zločiny, jako například místa, typu oběti, metodologie a tak dále. V tomto ohledu jde u tohoto případu o velmi neobvyklou situaci. Mějte ale prosím na paměti, že zde se jedná o uzavřenou skupinu potenciálních viníků. Na daném patře je pět pacientů, kteří měli přístup do místa, kde byla Tara zabita. K tomu na oddělení pracuje osm členů personálu s přístupem ke klíčům a všichni jsou v zařízení taky ubytovaní.“

„Ale budete tady v utajení. Takže ty lidi asi nebudete moct vyslyšet a vyhodnocovat jejich odpovědi,“ namítl Francis Lyle.

„Nepokrytě ne – to máte pravdu –, ale informace získáváme i při normálním rozhovoru, když si lidé tolik nedávají pozor na jazyk. Jste úspěšný podnikatel, pane Lyle, vlastněte hned několik firem a určitě jste se nedostal tam, kde dnes jste, aniž byste dokázal prohlédnout výraz něčí tváře a řeč jeho těla a naučil se číst mezi řádky.“

Francis Lyle se nad tím zamyslel a lehce přikývl.

„Já budu dělat prostředníka mezi vámi a policií,“ dodal Le Fay. „Dostanete telefonní číslo doktorky Woolwineové, abyste

jí mohli dát vědět cokoliv zásadního. Omezte prosím kontakt pouze pro tyto účely. Já vás budu pravidelně informovat o vývoji situace, když to okolnosti dovolí, a budu vám k dispozici čtyřicet hodin denně.“

Connie se podívala na hodinky, zjistila, že už je téměř poledne, a vstala. „Měla bych začít,“ prohlásila.

„Slibte mi, že najdete toho, kdo to udělal,“ požádala ji naléhavě Keira Lyleová. „Potřebuju, abyste mě ujistila, že když tohle podnikneme, když ve vás vložíme důvěru, zjednáte pro naši dceru spravedlnost.“

„To vám slíbit nemůžu, paní Lyleová. Lhala bych. Ale je to vaše nejlepší šance, jak nalézt vnučku. Alespoň tím jsem si jistá.“

Connie je nechala v ředitelově kanceláři – každý tam stál sám, jako by uvízl na opuštěném ostrově a byl od ostatních příliš daleko na to, aby k nim mohl doplavat. To způsoboval nečekaný žal. Svoje oběti tak rozdrásal, až nesnesly ani pomyslení na jakýkoliv cizí dotek.

„Doktoro Woolwineová!“ Connie se otočila ve dveřích, aby si vyslechla, co jí chce Johannes Cameron ještě sdělit. Očekávala buď výhrůžku, nebo úpěnlivou prosbu. Ty by měla na jeho místě na jazyku ona. „Tara milovala hudbu. Johnnyho Cashe, Neila Diamonda, Toma Pettyho, Bruce Springsteena. Neustále si pro sebe něco nevědomky prozpěvovala.“ Odmlčel se a naposledy slabě pokrčil rameny. „Pomozte mi dostat dceru domů. Nechci, aby umřela v náručí někoho cizího.“

KAPITOLA

TŘETÍ

PONDĚLÍ

Položila svoje zavazadla na zem, oficiálně se na recepci zapsala a už se k ní hnal jakýsi dospívající mladík, popadl ji za ruku a energicky jí potřásl.

„Vítejte v Léčebně,“ řekl se zářivým úsměvem. „Já jsem Boy a dělám tady hostům oficiálního průvodce. Jak vám můžu bejt k službám?“

I za tak strašných okolností se Connie neubránila úsměvu.

„Děkuju, budu pracovat na vrchním oddělení věže 2. Můžete mi vysvětlit, jak se tam dostanu?“

„Já vás tam vezmu,“ nabídl se. „Je to moje práce. Teda takhle, je to jedna z věcí, co tady dělám. Mám toho na starost víc. Tak pojďte, tudy.“ Ukázal rukou směr a Connie ho následovala.

„Boy znamená kluk,“ poznamenala po cestě dlouhou chodbou bez oken. „Vážně se tak jmenujete?“

„Rodiče se nemohli shodnout na jméně a tolik se kvůli tomu hádali, že táta nadhodil, ať mi říkaj prostě Boy, a mámu to celý tak naštvalo, že šla a nahlásila to na matrice, aby ho tím vytočila.“ Zakřenil se. „Ale mně to neva. Po čase si zvyknete na cokoliv. Můžu se zeptat, proč na sobě nemáte zdravotnickej úbor? Nosej ho tady všichni.“

„Já jsem psychoterapeutka, ne lékařka nebo zdravotní sestra, takže tu mám trochu jinou roli,“ vysvětlila. „Pracujete v Léčebně rád?“

„Dělala tady máma. Když mi bylo šestnáct, dohodila práci i mně. Docela to jde. Každý den je jinej. Někdy někoho provázím. Jindy jsem k ruce zřízcům nebo údržbářům. Nejraděj ale pomáhám v umělecký sekci.“

Došli k výtahu, kam se zjevně měla v případě potřeby vejít nosítka, a Boy zmáčkl tlačítko pro třetí podlaží.

„Povězte mi o té umělecké sekci,“ vyzvala ho. „Co se tam dělá?“

„Ředitel Le Fay říká, že umělecká tvorba je blahodárná pro duši. Máme tady učitele hudby a tance, výtvarný kurzy, keramiku, dílny na psaní básniček a povídek. Přijde mi, že pacienti je maj fakt rádi. Nikdy jindy nestrávěj tolik času mimo svoje oddělení, leda že maj sezení s právníkem nebo pravidelnou měsíční návštěvu.“

Přestože byli ve výtahu sami, ztišil hlas. „Většina z nich ale moc návštěv nemá. Je to sem dost daleko. Jsme tu hodně odříznutí.“

„Všimla jsem si,“ odvětila Connie s úsměvem. „Můžu se zeptat, kolik vám je?“

„Sedmnáct,“ odpověděl. „V devatenácti prej člověk přestane růst, takže se ještě dva roky můžu vytahovat. Chci bejt fakt vysokej. Jak vysoká jste byla v devatenácti vy?“

„Já...“ Zarazila se, když si vybavila svoje devatenácté narozeniny. Nebyla to šťastná vzpomínka a hodně dlouho se ji snažila pohřbít hluboko v sobě. „Já jsem se tehdy neměřila. Asi jsem byla stejně vysoká jako dneska, sto sedmdesát centimetrů, a shodou okolností jsem tehdy byla na podobném místě, jako je tohle. Tak vidíte, máme něco společného. Vaše matka tu stále pracuje?“

„Ne, odešla dost brzo potom, co jsem začal. Ale říkala, ať tady zůstanu. Stabilní práce se dneska těžko najde. Mám zadarmo ubytování, teplý jídlo a ani si nemusím sám prát. Máma navíc díky tomu mohla doma pronajmout můj pokoj, takže už se nemusela tak dřít, což je taky fajn.“

Connie zkoumala chlapcovu vlídnou, rozzářenou tvář posetou pihami, které by byly mnohem výraznější v teplejších oblastech, a viděla nevinnost, jež v něm rok za rokem bude postupně umírat a přeměňovat se v cynismus, až mu nakonec dojde, jak ho matka obelhala.

„Máte tu přátele? Lidi, se kterými rád trávíte čas?“

„No já mám rád vlastně všechny,“ odpověděl. „Teda skoro. Nikdy člověku nesesdnu úplně všichni, tak se prostě někomu vyhejbám...“ Zmlkl a naklonil hlavu na stranu. „Lidi jsou všelijaký – to vždycky říkávala máma.“

Vystoupili z výtahu a Boy mávl směrem k jedněm dveřím.

„Tohle je schodiště věže 2. Odsud musíme po svejch. Ted' jsme u paty věže. Víte, že některý části Léčebny jsou skoro dvě stě let starý? To je podle mě úžasný. Rád na ty starý kameny vždycky položím ruku a představuju si, jak před lety někdo dělal to samý. Jak to tady stavěli, jak pokládali kámen na kámen, všechno, co se tady muselo dít.“

„Víte, kolik pacientů je tady umístěno celkem?“

„Vejde se jich sem dvě stě čtyřicet,“ odpověděl pyšně. „To vím úplně přesně. Ve věži 1 můžeme mít sto lidí – to jsou ženský oddělení a oddělení pro seniory. Další stovku pojme věž 3 – to jsou všechno chlapi, ale míň rizikový. Ty nebezpečnější jsou ve věži 2. V celý týchle věži nechávají jen třicet šest pacientů, i když je tady nejvíc místa.“

„Takže kolik je ve věži 2 oddělení?“ vyptávala se dál Connie.

„Šest,“ informoval ji. „A pacienti nemají dovoleno opustit věž a docházet do umělecký sekce ani na cvičení. Mají větší místnosti a vlastní společenský prostory. A je u nich víc personálu.“

„To tedy koukám,“ řekla Connie. „Víte tady o tom zařízení všechno. Ale co vy? Kde jste doma vy?“

„Ehm...“ Zvedl oči k širokému schodišti, jako by se snažil vzpomenout na nějaký konkrétní detail. „Nejsem si jistej. Domů se moc vracet nemůžu, poněvadž je můj pokoj pro-

najatej, a s mámou teď navíc bydlí její nový přítel, takže to prostě moc nejde. Heleďte, máte ráda čokoládový brownies? V kuchyni je tady pečou každý pondělí, a když je poprosíte, tak vám je přihřejou. Ale jestli toho budete mít dneska moc, tak vám jich pár schovám na ochutnání. Rychle se rozeberou, takže se nevyplatí přijít na večeri pozdě.“

Connie si oddechla, doslova i přeneseně, že v pochmurném poslání té budovy našla kousíček nevinnosti. „To by bylo skvělé. Jak vysoko musíme vystoupat?“

„Až do Nebes,“ odpověděl Boy a významně na ni mrkl. To mrknutí jí připomnělo jeden film ze čtyřicátých let, kde hlavní postava dávala stejným způsobem naivnímu publiku najevo, že má něco za lubem.

„Do Nebes?“ zopakovala.

„Uvidíte,“ odvětil. „Pojďte za mnou.“

Bral před ní schody po dvou a zdolávali poschodí za poschodím, až dospěli k zamknutým dveřím, kde zmáčkl buzčák. O pár vteřin později cvakl zámek a dveře se otevřely. Boy couvl.

„Vy nepůjdete dovnitř?“ zeptala se Connie.

„Já na tohle patro nemám povolený přístup. Na to je potřeba zvláštní bezpečnostní prověrka. Doufám ale, že tu zůstanete. Hezky se s váma povídá.“

„S vámi také,“ odpověděla a musela se držet, aby nenatáhla ruku a neuhladila mu jeho rozčepýřené vlasy. „Budu se vás snažit odchytit později, abych ochutnala ty čokoládové brownies.“

Vešla dovnitř a dveře za ní zapadly. Z boční místnosti vyšla sestra, která si mnula oči a zívala.

„Všichni na vás čekají v místnosti pro personál,“ oznámila. Měla tmavé, ale předčasně prošedivělé vlasy a boty pokryté skvrnami od bláta, které už z nich zjevně nikdy úplně nedostane. „Já jsem Dawn Lightfootová, sestra. Musíme si pospíšet, za chvíli se rozdávají léky.“

Connie ji následovala. Navzdory stáří budovy a jejímu strohému zevnějšku to uvnitř vypadalo jako v jakékoliv jiné moderní nemocnici, tedy s dodatečnými bezpečnostními opatřeními. Všechny dveře byly kovové a měly dvojitý zámek, jeden manuální a druhý elektronický. Skleněné tabulky ve dveřích navíc obsahovaly hustou drátěnou vložku, takže se jimi nedala prostrčit ruka, i kdyby se sklo rozbilo. Vysoko v rozích byly umístěné kamery.

„Jakmile bude ředitel hotový, seznámí vás s bezpečnostními pravidly. Neměly bychom ho nechat čekat. Omezte otázky na minimum. Máme dneska napilno a chybí nám v týmu jeden člověk. Budeme mít co dělat.“

„Rozumím,“ řekla Connie a šla za sestrou do malé místnosti, kde byly podél jedné zdi vyrovnané plastové židle, na druhé visela televize, naproti ní stály dvě dlouhé pohovky a čtvrtou zeď zakrývala velká tabule, před níž mluvil Kenneth Le Fay s vysokým štíhlým mužem asijského původu v tak dokonale vyhlížejícím obleku, jaký ještě neviděla.

„Tak začneme. Posadte se, prosím,“ vyzval je Kenneth Le Fay. „Děkuju, že jste se tu dnes odpoledne všichni sešli. Jsem si vědom toho, že řada z vás aktuálně není ve službě, ale musíme vyřídit pár neodkladných záležitostí.“ Jeho hlas zněl sebejistě, ale paže měl podivně svěšené podél těla a ruce střídavě zatínal v pěsti a zase povoloval. Connie ho v duchu prosila, ať se uklidní. „Jak víte, kolegyně Cameronová měla na konci tohoto týdne odejít na mateřskou. Včera se jí ale udělalo nevolno, patrně se jednalo o problém s krevním tlakem. Každopádně je ve specializované gynekologické klinice na pozorování, kde se jí i dítěti dostává té nejlepší péče. Žádám vás, abyste jí dali prostor a soukromí. Určitě se nám sama ozve, až se dítě narodí.“

Connie se donutila nespouštět z Le Faye oči, ačkoliv zoufale toužila prohlédnout si výrazy ostatních lidí v místnosti. Přesvědčivě předstírat šok bylo obtížné, a tak vidět, jak se kdo tváří, by jí do začátku poskytlo určitou výhodu, ale to

by znamenalo vypadnout z role. A navíc bylo jisté, že někdo z nich bedlivě pozoruje ji. Kdyby se v tu chvíli rozhlédla, tak by se okamžitě prozradila.

„Bude v pořádku? Brzo má termín porodu. Měla jít na mateřskou dřív. Říkala jsem jí to,“ ozvala se Lightfootová.

Le Fay ani na vteřinu nezaváhal. Udělal na Connie dojem. „Její manžel mě ujistil, že dítěti nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí a že Tara se už cítí celkem dobře. Není proto třeba vyvolávat paniku. Bohužel vás ale budu muset poprosit, abyste si rozdělili její směny, dokud nenajdeme náhradu, což vzhledem k naší odlehlé poloze vždy trochu trvá, jak víte.“

„Dostaneme příplatek za přesčas, když budeme mít směny navíc?“ zeptal se jeden muž. Byl tak statný, že zaplnil jak svoji židli, tak polovinu židle nalevo od něj, a tak vysoký, že podle Conniina odhadu by mu sahala do půlky hrudníku, kdyby stáli proti sobě. Měl nos boxera nebo hráče nějakého kontaktního sportu. Connie by se klidně vsadila, že je to zřízenec.

„Určitě se dokážeme nějak dohodnout, Tome,“ odvětil Le Fay a ani trochu se nesnažil skrývat v hlase podráždění.

Ta necitelnost Connie nepřekvapila. Z vlastní zkušenosti věděla, že v psychiatrických zařízeních pracují dva typy lidí – ti, kteří chtěli konat dobro a svou práci vnímali jako poslání, a ti, kteří to dělali pro peníze. Nic mezi neexistovalo.

„A teď k tomu, proč tu dneska jsem,“ pokračoval Le Fay. „Jistě jste si již všimli, že nám přibyla nová kolegyně. Chci mezi námi srdečně přivítat doktorku Connie, jak si přeje být oslovoována.“ Docela se mu dařilo hrát, že se nikdy nesetkali, ale pomohla i lhostejnost publika. Na jeho vítací řeč nikdo nereagoval. „To, co se nyní dozvíte, přesahuje naše standardní nároky na zachování mlčenlivosti a dostává se do sféry národní bezpečnosti. Doktorka Connie je tady jako speciální psycho-terapeutka pacienta, který k nám dnes dorazí. Spolupracuje s armádou a zůstane tu zhruba měsíc, aby svému pacientovi pomohla s aklimatizací. Očekávám, že jí budete asistovat,

s čímkoliv bude potřebovat, poskytnete jí přístup, kamkoliv bude nutné, a budete se řídit jejími pokyny. Teď předám slovo doktoru Ongovi, aby vás seznámil s klinickým profilem zmíněného pacienta.“

Z některých úst se ozvalo zasténání, z jiných zamručení. Nejedno z přítomných se podívalo na hodinky. Kenneth Le Fay ustoupil stranou a doktor Ong zaujal se složkou v ruce vedoucí pozici. Connie se ani nepohnula a zůstala zticha. Už kdysi sama sobě poručila, že první den jakéhokoliv probíhajícího vyšetřování se bude jen dívat a učit. Kdyby si od samého začátku nárokovala pozornost, dopředu by to celé zkazila.

„Děkuju, pane řediteli. Předně si všimnete, že na rozdíl od našich obvyklých hostů nebyl soudní proces tohoto pacienta medializovaný. Respektive armáda se postarala o to, aby se o něm nikdo nedozvěděl. Pacient B. stanul před vojenským soudem a jeho stav přezkoumali vojenští lékaři a psychiatři.“

„Musíme mu říkat pacient B.“ otázala se Lightfootová.

„Jen do chvíle, než doktorka Connie vyhotoví kompletní zprávu o oddělení. Pokud se pacient B. stane jedním z našich dlouhodobých hostů, dostaneme k němu další informace včetně celého jména. Rozhodlo o tom armádní velení pro případ, že by ho nakonec bylo potřeba přesunout jinam. Chtějí se vyhnout tomu, aby potenciálně citlivá data zveřejňovali dvakrát,“ vysvětloval Ong.

„Tak proč není ve vojenský věznicí?“ zeptal se Tom.

„Protože vojenské věznice nejsou příliš dobře zařízené pro pachatele trestných činů spáchaných v nepřítomnosti, a protože je dost dobře možné, že za pacientovou psychopatií stojí jeho zážitky z vojenských misí v zahraničí. Za takových okolností připadalo odpovědným místům vhodné zkusit, jestli by nepomohlo přesunout ho z vojenského prostředí pryč.“

„Co provedl?“ zeptala se jedna ze zdravotních sester.

„Během té vojenské mise mučil, zmrzačil a zavraždil dvanáct lidí. Oběti byly legálně zadrženy pouze k výslechu, než se

k nim dostal pacient B. Prvních pár se považovalo za neúmyslná zabití, poté se vyšetřovala další úmrtí a vyvstal z toho vzorec. Nakonec se zřídila komise a ta předala celou věc soudu.“

„Dobře, ale co přesně těm obětem dělal?“ naléhala sestra. „Sice to můžou být citlivá data, ale moc dobře víte, doktore, že na ty informace máme právo, když pracujeme na tomhle oddělení. Musíme se o ty vězně starat –“

„Označujeme je za pacienty nebo hosty, sestro Madaniová,“ skočil jí do řeči doktor Ong.

Sestra si povzdechla. „Nezapomněla jsem.“ Jemně zatřásla hlavou. „Ale jestli mám být v jedné místnosti s pacientem B., potřebuju vědět, na co si dávat bacha.“

Doktor Ong rychle prolistoval složku. Obsahovala jen holé minimum informací. Connie do ní už nahlédla a věděla, že odpověď na danou otázku v té narychlo sestavené dokumentaci nenajde.

„Možná by mohla doktorka Connie...?“ vyzval ji Ong.

Connie zůstala sedět. Nemělo význam vstávat a vyvolat u všech dojem, že představuje jakoukoliv autoritu.

„V tom, co vám můžu sdělit, jsem dost limitovaná,“ pronesla. „Měla bych jen tu poznámku, že pacient B. má samozřejmě zevrubný zbrojní výcvik. Oběti týral jak fyzicky, tak psychicky. V některých případech užil chemické látky, které oběť buď násilím pozřela, nebo jí způsobily vnější popáleniny. Také se uchyloval ke spánkové deprivaci a waterboardingu octem namísto vody. Některé oběti měly rozdrčené či useknuté končetiny. To by vám mělo podat dostatečný obrázek. Jsem tady, protože se domníváme, že pacient B. má na svědomí více obětí, a rádi bychom docílili toho, aby se trochu rozpovídal. Od zatčení toho moc neřekl a mým úkolem je s ním pracovat, aby se tady zabydlel a někam jsme se s ním posunuli. To bude obnášet i spolupráci s vámi, abych zajistila, že se mu dostává odpovídající péče, a k tomu budu muset vypracovat na všechny – včetně ostatních pacientů – posudky, než se pacient B.

dostane s kýmkoliv do kontaktu. Nesmí být držený na samotce – bude důležité ho socializovat –, ale zároveň se musí zabránit tomu, aby ho cokoliv vyprovokovalo.“

„Prostě další den na cvokárně,“ poznamenal Tom.

„Takhle na našem oddělení nemluvíme,“ pokáral ho jemně doktor Ong a vrhl přitom ustaraný pohled na ředitele Le Faye. „Já budu mít na starost péči o pacienta B., co se předepisování medikace a další léčby týče. Armáda chce u dotyčného vidět v určité časové lhůtě zlepšení, takže naše práce bude pod drobnohledem. Doufám, že se můžu na všechny z vás spolehnout a společně dokážeme, že jsme zdravotnickým zařízením, a ne jenom obyčejným detenčním ústavem.“

„Výstižně řečeno,“ přizvukoval Le Fay. „Teď už vás propustím, vím, že před sebou máte náročnou směnu. Moje dveře jsou vám otevřené, jako vždy. Můžete za mnou přijít s čímkoliv, co vám bude ležet na srdci.“

Nikdo na to neodpověděl. Le Fay vrazil ruce do kapes a vypochoďoval z místnosti. Doktor Ong zvedl dlaň, počkal, dokud nebylo slyšet, jak se dveře na schodiště otevřely a zavřely, a zase ruku svěřil.

„Prosím vás, neobracejte se na pana ředitele ve věci platu. Práce, kterou tu vykonáváme, je posláním, nikoliv pouze zaměstnáním. Očekávám, že všichni budeme v první řadě volit pozitivní přístup. Vrhne se do toho s chutí a nasazením. Domluveno?“

Personál reagoval nejasným zamumláním.

„Dobrá,“ pokračoval Ong. „Kolegyně Lightfootová, nechávám dnes doktorku Connie ve vaší péči. Seznamte ji s našimi postupy a představte ji ostatním hostům. Měli by dostat příležitost ji poznat, když se teď bude pravidelně pohybovat na oddělení. Prozatím vám všem děkuju.“

Ong spěšně odešel a několik vteřin se nikdo nepohnul ani nepromluvil.

„Já žádný zkurvený noční dělat nebudu,“ ozvalo se.

Connie se podívala na mužovu jmenovku. Tom Lord se docela určitě nebál vyjádřit svůj názor na věc.

„S tím pacošem B. budeme mít tady nahoře zase plno a to ty ostatní magory jenom nakopne. Navrhuju zdvojnásobit jim dávky a přestat předstírat, že ty ksindly můžeme napravit.“

„Jako by ses ve službě tak nadřel,“ odbyla ho Madaniová. „Ty směny navíc schytáme my zdravotní sestry, tak si přestaň stěžovat.“

„Vážně?“ zapojil se do hovoru muž v rohu, kde do té doby tiše seděl a párátkem si čistil špínu za nehty. „Myslíte si, že to nejtěžší na tomhle oddělení děláte vy? Dáváte jim prášky, měříte tlak, sem tam se voženete jehlou a máte dojem, že jste všechno vošéfovaly. Jenže stačí, když si jeden z těch úchylů vedle vás jen kejchne, a už voláte mě nebo Toma, abysme je dostali pod kontrolu. Kdy naposledy se do vás někdo pustil, praštil vás hlavou do ksichtu nebo vás pochcal?“

„To stačí, pane Aldrichi.“ Zvedla se žena s tmavými vlasy sestříhanými nakrátko ve stylu pixie, které měla načesané do tváře s dokonalou pleť. Neměřila víc než sto šedesát centimetrů, ale uměla si zjednat pořádek. K věci se stavěla nevzrušeně až lhostejně. „Jste ve službě, tak dělejte svoji práci. Sestro Lightfootová, seznamte doktorku Connie...“, jméno vyslovila téměř, byť ne zcela, povýšeně, „...s našimi postupy. Ostatní do práce, vězni čekají.“

Connie zůstala sedět, dokud všichni neodešli.

„Kdo to byl?“ zeptala se Lightfootové po cestě chodbou do monitorovací místnosti.

„Doktorka Rothová, jedna ze služebně starších psychiatrických. Není ale jako doktor Ong. Slova jako ‚host‘ a ‚pacient‘ v její přítomnosti vynechejte. Nijak se netají tím, že primárním účelem tohoto oddělení je ochránit svět před těmi chlapy tady, a ne je léčit, aby je bylo bezpečné propustit.“

„Děkuju za varování,“ řekla Connie. „Měla bych o doktorce Rothové vědět ještě něco?“

„Nikdy jí neodporujte. Pekelně to nesnáší. A věřte mi, nechcete si to u ní rozházet. Já bych se raději pustila do křížku s jedním z pacientů než s rozzuřenou Rothovou. Dostane se vám do hlavy tak, že vám začne taky hrabat.“